

Малкия Стойчо.

Малкия Стойчо е натъженъ. Татко му се разсърдилъ и го смърналъ, защото хвърлилъ камъкъ и счупилъ стъклото на прозореца.

Тъ живѣятъ въ село, а пъкъ за стъкло трѣбва да отидатъ да взематъ отъ града. Врѣмето е студено; прѣзъ строшения прозорецъ, вѣтрътъ духа. . . . Трѣбва да се запуши съ дъски или книга, а тогава въ стаята ще прѣтъмнѣе. Стойчо ходи по двора и нещѣ да влѣзе въ стаята.

— Какво е това? — казалъ си той, като се доближилъ до една локва.

На края на двора имало една локва, която била замръзнала. Стойчо откъртилъ единъ кѣсъ отъ прозрачния ледъ. Той се зарадвалъ, като помислилъ, че намѣрилъ стъкло и се затекълъ въ кѣщи.

— Тате, ето стъкло! — викалъ той. Ето тамъ долу има много, но не мога да го откъртя. Вземи го и го тури на прозореца.

Бащата се усмихналъ.

— А защо стъклото ти е тъй мокро? запиталъ го той.

— Защото го взехъ отъ локвата. Азъ ще го избърша.

Но колкото и да го избърсвалъ, стъклото си оставало мокро.

— Знаешъ ли, тате, трѣбва да го изсушимъ. Азъ ще отида да го тура на печката.

— Е, добръ, — отговорилъ бащата — тури го въ нѣкой сѣдъ и го остави на топло.

Така и направили. Но слѣдъ малко прозра-